

SARAH PINBOROUGH

—

KUNEM SE ŽIVOTOM

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIK

Davor Uskoković

LEKTORICA

Mirjana Paić-Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Studio 2M d.o.o.

TISAK

Grafički Zavod Hrvatske d.o.o.
Zagreb, listopad, 2018.

NASLOV IZVORNIKA

Cross Her Heart

Copyright © Sarah Pinborough Ltd, 2018

© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2018.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN (meki uvez): 978-953-13-1719-1

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem xxxxxx (meki uvez)

Sarah Pinborough

—

Kunem se životom

Prevela s engleskog
Jelena Pataki

PULS

Za Irvinea, hvala što si imao povjerenja!

1.

POSLIJE

ON

KUČKA.

Toliko snažno steže rubove papira da se uredni redci pažljivo ispisanih riječi izobličuju u neobične cik-cak uzorke koji jedne rečenice gužvaju, a druge naglašavaju i pritom ga izazivaju.

Ne mogu se nositi s time.

Previše si bijesan.

Strašiš me kada mi naudiš.

Više te ne volim.

Svijet stane podrhtavati, a on snažno izdahne ovlaš iščitavši poruku.

Ne slijedi me. Ne pokušavaj me pronaći. Ne pokušavaj nas pronaći.

Tripudt pročita pismo prije negoli mu dopre do svijesti. Nema je. Nema ih. Zna da su riječi istinite — osjeća nastalu prazninu u kući — ali svejedno juri sobama i otvara prazne komode i ladice. Međutim, od nje ni traga; nema putovnice ni vozačke dozvole, nijedne među važnim stvarima koje određuju njezin život.

Ne pokušavaj nas pronaći.

Vrati se za kuhinjski stol i zgužva pismo, stegnutom pesnicom gušeći njezine riječi. Imala je pravo. Bijesan je. I više nego bijesan. Gnjevan je. Ispunjava ga zasljepljujući gnjev. Zagleda se kroz prozor, a gvala zgužvanoga papira ovlaži mu se u znojnome dlanu. Votka. Treba votku.

Dok pije, sjeme plana zametne se u mračnom tlu njegova uma i stane klihati.

Nema mu pravo to učiniti. Naročito nakon svega što su prošli.

I uništiti će je zbog toga.

PRVI DIO

2.

SADA

LISA

»SRETAN ROĐENDAN, DUŠO«, KAŽEM stojeći na dovratku. Tek je pola sedam i još sam ošamućena od sna, ali kuhinja mi vrvi tinejdžerskom živošću. Zapljusne me poput nabujalog vala. Ne sjećam se da sam sama *ikada* imala toliko energije. Osjećaj mi godi. Prepun je nade i samopouzdanja.

»Nisi morala ustajati, mama. Ionako sad krećemo.« Smiješi se dok mi prilazi kako bi me poljubila u obraz, ovijena oblakom šampona od jabuke i ružičastog dezodoransa, ali izgleda umorno. Možda previše radi. Uskoro ima završne ispite, a s obzirom na jutarnje i večernje plivačke treninge više puta tjedno, druženje s tim djevojkama te odlaske u školu, jedva je i viđam. Ipak, naravno, kao što neprestano ponavljam samoj sebi, tako i treba biti. Odrasta. Raste *od* mene. Moram naučiti pustiti je. Samo, teško je. Toliko smo dugo bile same protiv svijeta, a sada je na pragu toga da ga sama pokori.

»Moja djevojčica ne puni šesnaest godina svaki dan«, kažem puneći čajnik i namignem joj. Ona zakoluta očima zureći u Angelu i Lizzie, ali znam da je veseli što još uvijek ustajem kako bih je ispratila u školu. Istovremeno je odrasla, no i dalje moja djevojčica. »Uostalom«, dodam,

»danas na poslu imam važnu prezentaciju, pa moram rano početi.«

Nečiji mobitel zavibrira. Sve tri glave spuste se prema zaslonima, pa se iznova okrenem čajniku. Znam da u Avinu životu postoji mladić Courtney. Je li to on? Još mi nije rekla ništa o njemu, ali prošli sam tjedan vidjela poruku kada je mobitel ostavila na kuhinjskom stolu, što se samo po sebi rijetko događa. Nekoć sam joj provjeravala mobitel s vremena na vrijeme, kad bi mi se pružila prilika, ali sada ima zaporku, i ma koliko me boljelo priznati, zaslužuje privatnost, a ja moram naučiti pouzdati se u to da će razum moju bistru kćer sačuvati od nevolja.

»Želiš li da ti sada dam poklone ili večeras u *Pizza Expressu*?« upitam.

Ava čvrsto stisne malene poklon-vrećice iz kojih proviruje šareni ukrasni papir, ali ne pokaže mi što su joj prijateljice kupile. Možda poslije. Prije nekoliko godina *do-trčala* bi k meni kako bi mi pokazala. Više ne. Vrijeme leti. Ja sam odjednom na pragu četrdesete, a Avi je šesnaest godina. Uskoro će napustiti moje gnijezdo.

»Jodie je vani«, kaže Angela podižući pogled sa svojeg iPhonea. »Moramo krenuti.«

»Može večeras«, kaže Ava. »Sad nemam vremena.« Nasmiješi mi se, pa pomislim da će jednoga dana biti vrlo lijepa. Načas u prsima osjetim iznenadnu bol zbog gubitka, stoga se usredotočim na miješanje čaja, a potom provjerim jesu li mi ispisane bilješke za prezentaciju još uvijek na kuhinjskom stolu dok djevojke uzimaju kapute, opremu za plivanje i naprtnjače.

»Vidimo se večeras, mama«, Ava mi dovikne preko ramena dok izlaze u hodnik, a potom osjetim zapanjajući vlažnoga zraka pošto izjure na ulicu. Neplanirano uzmem torbicu, izvadim novčanicu od dvadeset funti i pođem za njima povlačeći zasun na ulaznim vratima.

»Ava, čekaj!« Na sebi imam tek tanak kućni ogrtač, ali slijedim je stazom mašući joj novčanicom. »Za tebe i djevojke. Lijepo doručkujte prije škole.«

»Hvala!« Ostale hitro ponove Avine riječi, nakon čega se uguraju u automobil Jodiene mame kojim upravlja sitna plavokosa djevojka, a ja ostanem na otvorenim vratima naše ograde. Jedva uđu prije negoli Jodie krene, te se blago lecnem dok im mašem. Vozi prilično brzo i nije pogledala u retrovizore. Je li Ava stavila pojas? *Samo se brinem*. Takva sam. Nisu ni svjesne koliko je život dragocjen. Koliko su one same dragocjene. Kako bi i mogle biti? Ne u toj dobi. S nježnih šesnaest godina i povlaštenim životima.

Vrhunac je ljeta, ali sunce je turobno sivo i prijeti dodatnom kišom, čineći zrak prohladnim. Promatram Jodien auto dok zamiče za ugao i spremim se vratiti u toplu kuću kadli ugledam automobil zaustavljen uz zavoj naše tihe ulice za mojim leđima. Koža mi se naježi. Ne prepoznajem ga. Tamnoplav je. Nisam ga prije vidjela. Znam sve automobile u našoj ulici. Prešlo mi je u naviku primjećivati takve stvari. Taj je automobil nov.

Srce mi snažno tuče u prsima, poput zatočene ptice. Ne pomaknem se ni milimetra; u pitanju nije instinkt bijega ili borbe, već čisti strah. Motor je ugašen i muškarac sjedi za upravljačem. Krupan je. Predaleko je da bih mu vidjela lice. Promatra li me? U glavi čujem zvuk nalik na pčelinje zujanje i pokušavam doći do daha. Dok me panika sve više preplavljuje, jedan se muškarac spusti stazom ispred kuće navlačeći sako i nastojeći pritom mahnuti vozaču. Ovaj upali automobil. Tek tada zamijetim malenu pravokutnu naljepnicu nisko na jednoj strani. *EezyCabs*.

Zamalo se nasmijem pred naletom olakšanja. *Zamalo*.

Sigurna si, kažem samoj sebi dok se taksi odvozi i ne pogledavši prema meni. *Sigurne ste i ti i Ava. Moraš se opustiti*.

Naravno, riječi su jedno, a djela drugo. S godinama sam to naučila. Strah me nikada istinski ne napušta. Povremeno iskusim zatišja tijekom kojih gotovo uspijem zaboraviti prošlost, a potom takva sitnica iznenada pobudi paniku, pa shvatim da će uvijek biti ondje, poput vrućeg katrana zalijepljenog za moj trbuh. A odnedavno me prati nekakav nemir, kao da postoji nešto neobično što bih trebala uočiti, ali ne uspijevam. Možda je samo stvar u meni. Mojim godinama. Hormonima. Avinu odrastanju. Možda nije ništa. Ali opet...

»O čemu si se toliko zamislila?«

Dahnem i lecnem se, a potom prasnem u smijeh kao i svi ostali kada vas iznenade, premda šok nije smiješan. Prislonim dlan na prsa dok se okrećem kako bih pogledala gđu Goldman koja stoji pred svojim ulaznim vratima.

»Jesi li dobro?« upita. »Nisam te željela prestrašiti.«

»Da, oprostite«, kažem. »Samo sam razmišljala o svemu što me danas čeka. Znete kako to ide.« Vratim se prema vlastitom ulazu. Nisam sigurna da gđa Goldman *doista* zna kako to ide. Oprezno se saginje kako bi uzela bocu mlijeka sa stube, pa uvidim kada se lecne. Što njoj danas predstoji? Dnevni televizijski program? *Kolo sreće*? *Tog se nitko nije sjetio*? Ni sinovi je već neko vrijeme nisu posjetili.

»Mislim da će poslije biti oluje. Želite da vam nešto donesem iz trgovine? Ionako moram po kruh i još neke sitnice. Iako ću se vratiti prilično kasno jer poslije posla vodim Avu na pizzu. Rođendan joj je.« Ne trebam kruh, ali ne sviđa mi se pomisao da gđa Goldman mora izlaziti po kiši. Ima bolesne kukove, a ulice znaju biti skliske.

»Ah, ako nije problem«, odvratila, na što joj u glasu začujem olakšanje. »Divna si.«

»Nikakav problem.« Nasmiješim se i osjetim užasnu bol koju dokraja ne shvaćam. Svojevrsno suosjećanje

spram tuđe krhkosti. Spram svega što ljudi nose u sebi. Ili barem nešto slično. Slušam dok mi govori skroman popis potreština koji savršeno sažima samoću. Sve dostatno tek za jednu osobu. Pridružiti ću mu i mramorni kolač. Mali poklon. I za vikend bih trebala pokušati svratiti na čaj. Dani su joj zacijelo dugi i tako je lako ne primijetiti usamljene ljude na ovome svijetu. Ja bih prva trebala znati. Dugo sam bila usamljena. Na određen način, još uvijek jesam. Sada pokušavam biti ljubazna prema usamljenim ljudima. Naučila sam da je ljubaznost važna. Što drugo zapravo i postoji?

Sada kad je naša agencija za zapošljavanje PKR otvorila novu podružnicu, premješteni smo u manji ali otmjeniji ured, a iako Simon Manning neće doći još neko vrijeme, stigavši onamo u osam osjećam blagu mučninu od nervoze i dlanovi me svrbe i podrhtavaju. Kažem samoj sebi da je uzrok tek prezentacija, ali to je glupost. Uzrok je i Simon Manning. Simon je zapeo u nekakvom neobičnom limbu između novog klijenta i nečega *drugog*. Nekoga s kime očijukam. Nekoga tko me privlači. Promijenio se način na koji me gleda. Ne znam kako se nositi s time. Bruji mi u glavi poput napona.

»Ovo je za tebe.«

Podignem pogled prestavši provjeravati bilješke za prezentaciju pa ugledam Marilyn kako mi pruža paketić s tri čokoladice *Ferrero Rocher*. »Za sreću. I ovo«, izvuče drugu ruku iza leđa otkrivajući čašu pjenušca, »nakon što rasturiš.«

Široko joj se osmjehnem, preplavljena toplinom. Hvala Bogu na Marilyn. »Ako rasturim. Znam da je razgovarao s drugim stručnjacima za zapošljavanje.«

»Ah, ne brini se, u ladici imam votku u slučaju da sjebeš.«

»Ajme, baš ti hvala.«

»Čemu služe najbolji prijatelji?«

Sjajna stvar u vezi s tim novim uredom otvorenoga plana jest da moj i Marilynin stol stoje sučelice jedan drugome i tvore mali otok samo za nas. Marilyn je dizajnirala čitav tlocrt i dobro funkcionira. Ima oko za prostor. Možda je to posljedica dugog braka s građevincem.

»Daj pogledaj Tobyja«, kaže kimajući prema suprotnom kraju prostorije. »Sretan je k'o prase u blatu među novim djevojkama.«

Ima pravo. Naslonimo se na njezin stol i promatramo ga dok se kočoperi. Sve nove žene izgledaju mlađe od dvadeset pet, a Toby sa svojih trideset vjerojatno im djeluje kao sofisticiran stariji muškarac. Sasvim sigurno igra na tu kartu. Nervozno hihotanje bez daha doplovi do nas kada kaže nešto očito silno zabavno dok objašnjava kako radi uređaj za kopiranje.

»Naučit će«, kažem. Svakako će nam biti zabavno. Dobar je osjećaj biti na poslu, pod jarkim osvjetljenjem, među jednakim stolovima, crvenim uredskim stolcima i otmjenom odjećom. Zbog toga mi jutrošnja letimična nelagoda djeluje poput zaostatka ružnog sna.

U devet sati Penny, naša veličanstvena voditeljica i »PK« u nazivu agencije, pozove nas da se okupimo, stoga stojimo u polukrugu oko vrata njezina ureda, a Marilyn i ja držimo se malčice otraga, poput pastira ili pak dadilja. Sviđa mi se Penny. Britka je, učinkovita i ne osjeća potrebu biti odveć bliska s osobljem. Radim ovdje više od deset godina, a mislim da se nikada nismo privatno družile, samo nas dvije. Marilyn je to čudno, ali meni nije. Premda mi je Penny bliska po godinama, šefica mi je. Ne bih voljela da mi pokušava biti prijateljica. Osjećala bih se nelagodno.

»Lijepo je konačno moći poželjeti dobrodošlicu novim članicama našeg tima«, otpočne. »Divno je što su nam se Emily, Julia i Stacey pridružile i nadam se da će biti vrlo zadovoljne poslom.«

Tri mladice, preplanule i upadljivo našminkane, široko joj se osmijehnu pa razmijene postranične, vedre poglede. Nadam se da će ostati ljubazne jedna prema drugoj kao što su danas. Upoznala sam Marilyn prvog dana i ne mogu zamisliti život bez nje. Ona mi je radna kolegica i najbolja prijateljica u jednome. Guši moju samoću.

»I vrlo sam zahvalna Tobyju, Marilyn i Lisi jer su sve sjajno držali pod kontrolom u tom prijelaznom razdoblju. Marilyn i Lisa veteranke su u poslu. Budete li imale bilo kakvih poteškoća, slobodno im se obratite za savjet — vjerojatno znaju više o svakodnevnom radu ove agencije nego ja.«

Marilyn se nasmiješi dok se znatiželjne oči okreću prema nama, a ja spuštam pogled na svoja stopala i u mislima tjeram njihove. Da sam barem samouvjerenja kao Marilyn. Nema toga s čime se ona ne može nositi.

»Uglavnom, poslije će u kuhinji biti kolača, a u obližnjem pubu *Green Man* piće nakon posla za one koji žele doći — a nadam se da će to biti svi.«

Vrati se u ured, a naš se maleni oblak rasprši. Pogledam na sat. Preostaje još neko vrijeme prije nego što Simon stigne, a važnost tog sastanka konačno mi sine rastjerujući svaku pomisao na smiješnu privlačnost. Želudac mi se stane okretati, stoga nekoliko puta duboko udahnem. Mogu ja to, kažem samoj sebi, tek djelomično uvjerenja. Moram to obaviti. Sama je provizija vrijedna tjeskobe, a sigurno ću dobiti i bolji godišnji bonus. Možda čak i povišicu. Moram štedjeti u slučaju da Ava ode na studij. Ne želim da uđe u odraslu dob pod opterećenjem i čvrsto sam joj odlučila pomoći. Zaštitit ću je od svijeta kako god znam i umijem.

Moram. Znam koliko užasan može biti.

3.

AVA

KANTINA JE POPUT SVLAČIONICE na bazenima, vruća i vlažna, a prozori su zamagljeni dok ljetni pljusak šiba vanjsku stranu stakla. Kiša mi ne smeta previše. Ange smeta jer joj se pažljivo izravnata kosa počne kovrčati čim padne prva kap, ali osim ako sunce baš prži, stanku za ručak radije provodim u zatvorenom. I prije sam je uvijek tako provodila, dok sam se još družila s Caz i Melanie, što mi se sada čini kao iz nekog prošlog života. To mi jedino nedostaje u vezi s njima. Angela je više vanjski tip, stoga obično ručamo na klupama, ali ne i tijekom tog pljuska. Danas smo unutra i na sigurnom sa svima ostalima.

»I, što kažeš?« upita. »Za subotu? Hoćemo prespavati kod Jodie? Prvo možemo u pub pa napraviti punč ili nešto slično. Vidjeti hoće li još tko doći?« Jedna debela crna obrva popunjena olovkom migolji se poput crva na njezinom maslinastom licu dok je nastoji sugestivno podići. Da ja to učinim, cijelo bi mi lice bilo umazano smeđom bojom. Angela je mnogo bolja u šminkanju i odijevanju od mene. Kad se sredi, izgleda kao da joj je otprilike dvadeset godina. Ja samo izgledam kao da imam otprilike sto dvadeset kilograma. Ružno sam pače naše skupine, znam to. Molim te, Bože, daj da se jednog dana pretvorim u labuda.

»Aha, zvuči dobro«, kažem. »Ako ostale mogu doći.«

Angelini prsti lete tipkovnicom na mobitelu, pa znam da će moj za sekundu zavibrirati nakon što pošalje poruku u grupi *MojeKuje* na WhatsAppu. Lizzie se dosjetila imena. Na kraju krajeva, bila je rekla, i *jesmo* kuje jedna drugoj, pa smo se smijale. Imala je pravo. Ne mogu vjerovati da sam tek jednu godinu u Plivačkom klubu Larkrise. Poznajem te djevojke približno deset mjeseci, a imam osjećaj da se oduvijek družimo. Pa, Angelu na određen način poznajem otprije zato što pohađamo istu školu, ali nikada nismo bile u istoj ekipi, stoga sam je znala samo po imenu, kao i ona mene. A pogledajte nas sada. *MojeKuje*. To mi još uvijek tjera osmijeh na lice. Ipak, mislim da mi se više sviđa *Veličanstvena četvorka*, kako nas treneri zovu. Pobjednice smo. Možda se natječemo kao samostalne plivačice, ali jedna drugu tjeramo da budemo najbolje. Kliknule smo na prvom jutarnjem treningu, kao djelići slagalice koji se uklapaju jedan u drugi i zajedno stvaraju izvanrednu sliku, čineći pritom klub Larkrise konkurentnim.

Različita smo godišta, a iz više razloga, tako je i bolje. Tako imamo više tema za razgovor. Ange i ja jedine pohađamo gimnaziju King Edward's, Lizzie je maturantica na Akademiji Hamus — poznatoj kao Akademija Anus — šugavoj školi u centru grada, a Jodie je na prvoj godini na Sveučilištu Allerton. Uskoro će navršiti dvadeset dvije godine i natječe se u odrasloj kategoriji, ali zapravo se družila s nama i naizgled joj ne smeta što smo mlađe. Trenira s nama zato što joj se predavanja poklapaju s treninzima za odrasle i kaže da radije trenira ujutro. Ne živi u domu već u maminoj kući ovdje u Ellestonu, stoga se zapravo i nije priviknula na studentski život. Pomaže nam s tehnikama i prilično je fora. Uz nju se nikada ne osjećam mlađe. Iako pet godina i nije *toliko* mlađe, ali pokraj maturanata u našoj gimnaziji imate osjećaj da im je valjda trideset, s obzirom na to da nas neprestano gledaju svisoka.

»Lizzie je za«, promrmlja Ange, usredotočena na mobitel, kao da na svom ne vidim istu poruku. »Jodie kaže da joj se mama ne vraća ovaj vikend. Još će jednom provjeriti, ali prilično je sigurna.«

Još jedna povlastica prijateljavanja sa studenticom — puno opušteniji roditelji. Jodiena mama bavi se unutarnjim uređenjem ili čime već u velikim otmjenim kućama i ima dečka u Parizu gdje trenutačno živi dok radi na nekakvom projektu. Sve zvuči vrlo glamurozno, ali što je još važnije, to znači da je jedva kod kuće. Nikada je nisam upoznala i Jodie uglavnom sama raspolaže kućom.

»Zakon«, kažem. Želim provjeriti Facebook, ali rekla sam samoj sebi da ću pričekati da ručak završi. Umjesto toga prebirem po ostatcima krumpira pečenog u ljusci. Ramena me bole od jutrošnjeg plivanja leptirom — ne leži mi baš najbolje — i sinočnjeg treninga u teretani. Napor- no radimo, ali u zadnje vrijeme zabušavam i osjetim to. Moram se sabrati inače će ostale primijetiti ili ću, još gore, iznevjeriti klub. Oduvijek sam se morala truditi više od njih kako bih održala kondiciju. Lizzie je prirodno utegnuta i trči poput gazele. Jodie je visoka samo metar šezdeset, ali sva je mišićava, utegnuta, žestoka i muškobanjasta u kupaćem kostimu, a Ange ima obline. *Osobne jastučice za plivanje*, kako Lizzie kaže. Premda je sise ne sprječavaju da juri kroz vodu. Sva njezina ženstvenost rasprši se čim zaroni. Nisam posve sigurna kako se uklapam u čopor. *Ima više guzice nego sisa*, tako sam čula da glupavi Jack Marshall prošlo polugodište govori o meni — to me još uvijek boli — i vjerojatno je imao pravo. Naslijedila sam mamin kruškoliki oblik tijela. Sav višak odlazi mi ravno u kukove, a dovoljno su veliki čak i kad jedem kao ptičica.

Možda kažem mami da se Jodiena vraća za vikend, samo da se prestane brinuti. Osjetim nalet krivnje. Među svim našim obiteljima, moja je mama najviše zaštitnički nastrojena. Prije to nikada nisam zamjećivala. Oduvijek smo imale jedna drugu — i tetu Marilyn — i znam da me

voli više od svega, a volim i ja nju, ali sada mi je šesnaest godina i potreban mi je vlastiti prostor, kao i ostatku mojih prijateljica. *Pošalji mi poruku kad stigneš. Pošalji mi poruku kad kreneš. Doći ću po tebe, ne, zbilja, nije problem.* Znam da je dobronamjerna, ali ničija to mama ne čini i ne mogu si pomoći a da se ne sramim. Zbog toga se osjećam kao dijete, a nisam. Prilično sam odrasla. Sada imam vlastite tajne.

Mobiteli nam ponovno zavibriraju, pa se uglas nasmijemo Lizzienoj poruci. Odvratnoj sličici koja prikazuje kitu dok svršava.

»Onda, hoćeš?«

Ange uvijek poprimi taj čudan poluamerički naglasak kad pričamo o seksu. Otkine komadić krafne i ubaci ga u usta, ali njezine smeđe oči netremice zure u mene dok žvače.

Opušteno slegnem ramenima iako mi srce preskače. Hoću li? Rekla sam to učiniti kad navršim šesnaest i dio mene to i želi — barem sam prije željela — ali ne shvaćam zašto je toliko *hitno* da to odmah učinim. Ali Courtney je zgodan i skroz drugačiji, ali prije svega je kul. Nikada se prije nisam zapravo svidala kul dečkima, pa imam osjećaj da mu dugujem. Vjerojatno nije naviknuo čekati, iako se vidamo tek dva mjeseca.

»Vjerojatno«, kažem, a Ange se odmah uzbuđeno naceri.

»O, Bože, kladim se da je totalno iskusan. To je puno bolje za prvi put.«

»Dosad je bio prilično dobar.« Isplazim jezik, bezobrazno zamigoljim njime i namignem joj.

Ovoga puta glasno cikne zbog čega se nekoliko djevojaka za susjednim stolovima okrene i stane zuriti u nas.

S lakoćom čavrljamo i znam da ću to vjerojatno *učiniti* s Courtneyjem ovaj vikend, pa makar samo da to riješim, a ionako smo radili većinu stvari osim *toga*, ali više se ne osjećam jednako u vezi s njime. Nisam očarana kao na početku.

Ne otkad... pa... otkad su počele pristizati poruke. Sada imam novu tajnu. Jednu koju nisam otkrila čak ni curama. Ne mogu. To je nešto samo moje i uz to Courtney i sav njegov kul nastup djeluju kao tinejdžerska dječaćka sranja. Moj novi prijatelj na Facebooku. Netko s kime *stvarno* mogu razgovarati.

Zvono nam se oglasi nad glavama označavajući kraj ručka, a moje srce snažno zakuca. Izdržala sam cijeli sat bez provjeravanja Messengera. Ne volim ga otvarati pred Ange i ostalima i ugasila sam obavijesti. Osim snažnih mišića, imamo i oštar vid. Želimo znati sve jedna o drugoj. Da zazvoni, morala bih im reći. Mi smo *jedno*.

Dok Ange odlazi na zemljopis, počistim pladnjeve pa odem na sat ponavljanja za ispit iz engleskog. Tek tada otvorim Facebook Messenger. Srce mi zabubnja, ali ubrzo uspori. Nema novih poruka. Ne mogu vjerovati koliko sam razočarana. Šesnaesti mi je rođendan. Važan je. Mislila sam da mu je *stalo*.

Možda poslije, kažem samoj sebi dok spremam mobilni u džep, odlučna da se ne uzrujavam. Da se pouzdam u njega kao što je rekao da bih trebala. Poslije ću dobiti poruku.

4.

LISA

PROŠLO JE MNOGO BOLJE negoli sam očekivala i dva sata nakon početka našeg sastanka, dogovor je postignut. Još uvijek drščem, ali ovoga puta od ponosa, uzbuđenja i općenitog olakšanja jer nisam uprskala. Uspravno koračam dok vodim Simona u Pennyn ured, a sve se glave okreću prema nama, čak i Marilynina. I ne samo zato što sam očigledno uspjela osigurati ugovor, i to unosan, već i zato što Simon Manning nije muškarac kakvog biste ignorirali. Nije zgodan na onaj uglađen način poput agenta za prodaju nekretnina; kao Toby, ulickane kose i jakog losiona poslije brijanja, već odiše nečim privlačnim. Lijep vjerojatno nije prikladna riječ. Nos mu je blago iskrivljen kao da je nekoliko puta slomljen te ima čvrsto tijelo nekoga tko je nekoć igrao ragbi, ali više baš i ne. Još uvijek ima dobru kondiciju, ali manje se trudi oko nje. Na sljepoočnicama ima sijede vlasi, a samopouzdanje mu djeluje privlačno i srdačno. Ali opet, i *treba* biti samopouzdan, pomislim dok se rukujem s njime u znak pozdrava, nastojeći ne uživati u njegovu čvrstom stisku ruke i prepuštajući ga Penny. Upravo namjerava otvoriti peti hotel i zdravstveni centar. Ne može mu biti više od četrdeset godina, a na dobrom je putu da izgradi carstvo.

Zatvorim vrata Pennyna ureda za njime, ostavljajući ih same. Osjetim da mi koža plamti i znam da blistam.

Ne mogu vjerovati koliko je dobro prošlo. Potrebno mu je osoblje za čišćenje i posluživanje hrane te hotelsko osoblje i rado će dopustiti agenciji PKR — *meni* — da se pobrine za to. Da sam nakon prvog upita znala koliko ljudi želi zaposliti, otišla bih to riješiti izravno s Penny; tvrtka je njezina i u pitanju je unosan ugovor, možda jedan od najunosnijih dosada. Tako mi je drago što nisam imala blage veze. Bila sam dovoljno napeta pri samoj pomisli da će željeti možda tridesetak radnika, i doživjela bih živčani slom da sam znala pravu brojku. Ali riješeno je. I to na fantastičan način. Ne mogu skinuti osmijeh s lica dok se pridružujem uredskom čavrljanju.

»Ah, uvijek nastojim pješice ići na posao i s posla, gdje god se nalazila«, kaže Julia, nova zaposlenica s kratkom smeđom frizurom. »Tako održavam kondiciju.«

»Je l' dobro prošlo?« upita Toby podižući pogled prema meni pošto izgubi interes za razgovor s djevojkama. U očima mu nazrem tračak zavisti. Očajnički želi napredovati i uspjeti. Voli otmjene informatičke klijente, one koji traže grafičke dizajnere ili stručnjake za razvoj internetskih stranica na jednogodišnje ugovore vrijedne pedeset ili šezdeset tisuća funti, i da, vjerojatno mu daju veću proviziju kada im nekoga nađe, ali ti se poslovi ne pojavljuju često. Ja sam oduvijek voljela suprotni kraj tržišta. Pomagati ljudima koji doista žele posao, kakav god bio. Onima kojima je potreban osjećaj vlastite vrijednosti koji dolazi s tjednom plaćom. Znam kako se osjećaju. Nekoć sam to osjetila na vlastitoj koži.

»Zapravo, i više nego dobro. Izgleda da će ugovor biti prilično unosan. Barem sto pedeset ljudi.« Zvuči kao da se hvalim — i hvalim se, ali ne mogu si pomoći. Na um mi padne ona izreka da nakon oholosti dolazi pad, ali dopustim si taj mali trenutak zadovoljstva.

»Opa, bravo!« kaže Stacey, jedna nova zaposlenica. Duga plava kosa, akrilni nokti. Riječi bi joj mogle zvučati pokroviteljski, ali nije tako. Ispod pokrova od šminke i

preplanule kože uviđam da je napeta i očajnički želi biti prihvaćena te se snaći u poslu.

»Hvala.«

»Večeras definitivno čistiš«, Julia se ponovno oglasi.

»Nažalost, neću doći. Nisam pretjerano sklona piću, a i danas mi je kćerin šesnaesti rođendan, pa je izvodim.«

»Lijepo«, odvrati. »Obično sa šesnaest godina žele biti s prijateljima, zar ne? Ja svakako jesam.«

U govoru joj se osjeti nekakva oštrina, zbog čega se prenem. Pomalo je bahata s obzirom na to da joj je prvi radni dan.

Pomnije ju pogledam. Nije mlada kao što sam mislila, ma koliko se trsila ostaviti suprotan dojam. Sigurno je prošla tridesetu. Vjerojatno ide na botoks.

»Vrlo smo bliske.«

Uputi mi osmijeh nalik na kockice šećera umočene u cijanid, te pokaže savršeno bijele zube koji me podsjećaju na one u morskoga psa. Ispunjava me nervozom i to me živcira.

»Ja nikad neću imati klince«, kaže. »Previše sam usmjerena na karijeru. A ne bih mogla biti ni samohrana majka. Svaka ti čast.«

Riječ je o uvredi umotanoj u kompliment, pa Stacey raširi oči zbog Julijine drskosti, a Toby — očigledno im je on govorio o meni — ima dovoljno soli u glavi da zuri u svoj zaslon kao da čita jako važnu e-poštu.

»Srećom, Lisa je superžena kojoj nema što ne uspijeva. Da smo svi barem toliko sposobni.« Marilyn se stvori pokraj mene. Jedan zubati osmijeh odgovori drugome, a Julia se ovoga puta malčice pokunji na stolcu. »Ručak?« dovrši Marilyn. Potonje je upućeno meni kao da ostalih nema; kao da su muhe koje je već rastjerala.

»Uvijek postoji ta jedna«, mrmlja dok uzimamo torbice i jakne. »U svakom jatu žena uvijek postoji jedna koje

se moraš čuvati. Barem znamo o kome je riječ.« Uputi Juliji mračan pogled. *Zašto uvijek mora postojati jedna?*, zapitam se. *Zašto sve naprosto ne može biti lijepo?*

»I nevjerojatno je zgodan.« Marilyn nam nosi piće, dvije čaše prosecca, a ja čvrsto držim jedaći pribor dok zauzimamo stol u kutu. »Na grub način. I vrlo je očito da mu se sviđaš. Svi oni bespotrebni sastanci. Način na koji te gledao kako hodaš dok te slijedio kroz ured.«

»Joj, začepi«, kažem.

»Ne znam zašto ništa ne poduzmeš.«

»Ah, možeš li zamisliti Pennynu reakciju? Miješati posao i zadovoljstvo... Uostalom — ne.«

Zamišljeno me promatra. Moj nedostatak muškarca barem jednom godišnje iskrsne na *ozbiljan* način, a ostalih mjeseci povremeno njime začini razgovor. Pitam se hoće li ovo biti još jedno znatiželjno predavanje. Srećom, neće. Umjesto toga, podigne čašu. »Živjela i čestitam!«

Kucnemo se čašama i otpijemo mjhuriće. Sviđa mi se kako pršte u ustima. Najradije pijem za ručkom zato što tada uvijek popijem samo jednu čašu.

»Ah, da ne zaboravim,« nagne se i stane kopati po svojoj golemoj torbi, »imam nešto za Avu.« Izvuče malen, umotan poklon. »Od mene i Richarda. Bože, ne mogu vjerovati da joj je šesnaest godina. Kamo su otišle te godine? Ako je njoj šesnaest, koliko smo mi stare?«

»Stare smo«, odvratim, ali smiješim se dok otpijam još jedan gutljaj.

Uzmem poklon i stavim ga u torbu. Nisam samo ja sretnica što imam Marilyn. I Ava je.

Preskočila sam doručak jer sam bila vrlo nervozna i premda sam popila tek pola čaše, vino mi udara u glavu. Ramena mi se počinju opuštati. Zatim uvidim Marilynin izraz lica i znam što slijedi. Prenaglila sam se kada sam pomislila da danas neće biti dan za rešetanje.

»Ništa od Avinog oca?«

»Ne.« Zajapurim se, premda mi je pitanje postavila oprezno. I tiho. Već zna. To je još jedan razgovor koji se ponavlja češće nego što bih voljela. »I ništa ne očekujem.« Moram promijeniti temu. »Uglavnom, kako si *ti*? Jučer si djelovala pomalo tiho. Pomalo čudno. Sve u redu?«

»Imala sam glavobolju. Ništa posebno. Znaš da me ponekad uhvati.« Pogleda prema konobarici koja nam se približava noseći hranu. Izbjegava li ona to moj pogled? Nije prvi put u zadnjih nekoliko mjeseci da ima glavobolju.

»Možda bi trebala otići liječniku.«

»A ti bi možda trebala otići na spoj s g. Manningom.«
Namršteno je pogledam.

»Dobro, dobro. Oprosti. Ali Ava samo što nije odrasla. Moraš se vratiti u igru.«

»Zaboravimo to i zauzvrat se usredotočimo na činjenicu koliko sam fenomenalna, može?« Nastojim razvedriti atmosferu i lakne mi pošto konobarica pristigne s našim sendvičima i prženim krumpirićima, odvrćući nam pozornost. Kako bih ikada mogla bilo što reći Marilyn? Zna da nije riječ o tipu za jednu noć kao što lažem Avi, ali ne zna istinu. *Cijelu* istinu. Ne bi shvatila. Marilyn ima divan život, sjajnog muža, lijepu kuću i dobar posao — sretna je i dražesna. Da joj kažem, to bi promijenilo njezino mišljenje o meni. Nemojte me pogrešno shvatiti, voljela bih da joj mogu reći. Maštala sam o tome da joj govorim. Ponekad zateknem riječi kako mi sjede ravno u ustima, želeći provaliti iz njih, ali moram ih progutati poput žuči. Ne mogu to učiniti. Ne smijem.

Znam koliko se riječi brzo šire. Planu i prenose se od osobe do osobe.

Ne smijem riskirati da me pronađu.